

З НАДІЄЮ У ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ

На Зарічненщині є багато маленьких сіл – справжніх глибинок польського краю. Одне з них – Кутинок, засноване, за офіційними даними, в 1863 році, яке належить до Кутинської сільської ради. Село невеличке – всього дві вулички і 27 дворів, де проживає 84 особи. Але, хоч населення в Кутинку й небагато, живе воно розміреним, по-своєму цікавим життям. Уже, при в'їзді в це село неабияк здивувало, що тут добротна заасфальтована дорога з тротуаром та розміткою, яка покриває більшу половину населеного пункту. Такого дорожнього полотна явно не сподіялися побачити у віддаленій від райцентру польській глибинці.

Весняна днина хоч і випала досить холодною та дощовою, проте місцевий люд в селі – при ділі. Першим ми зустріли на вулиці господаря, який з двома синами майстрував біля свого будинку підмуривок під майбутню огорожу. Від них ми й дізналися дещо про їхнє село, зокрема, що більшість населення Кутинка – люди пенсійного віку. Порівняно, молодих сімей набереться всього з десяток, в них виховується 12 дітей шкільного віку. Поскільки своєї школи в селі немає, їх до Задовженської дев'ятирічки та до Кутинської ЗОШ І-ІІІ ступенів підвозить "Шкільний автобус". На жаль, нема в селі і власного медпункту, тож сільські трудівники, якщо занедужають, йдуть за 2 км до фельдшерсько-акушерського пункту в с. Задовже, який обслуговує і жителів Кутинка. Непокоїть тутешніх мешканців і той прикрий факт, що у селі, після розвалу колгоспу, зовсім немає роботи, – ніде й гривні заробити... Тож люди тягнуть селянського воза, як можуть, бо залишилися із своїми проблемами наодинці. Кожен викручується, як здужає. На одну пенсію в 900 гривень прожити важко, тому мають велику підмогу з власного городу та підсобного господарства. Є в селі також 6 тракторів, тож обробляти свої земельні наділи та допомагати односельцям, благо, теж є чим.

Зазвичай, чужій, незнайомій людині селяни розповідають про своє життя-буття досить обережно і неохоче, не поспішаючи вилити душу першому зустрічному. Але тут, у Кутинку, все інакше. Принаймні ті, кого ми зустрічали, щиро розповідали приїжджому журналісту і

ЯК ЖИВЕШ, СЕЛО?

засначеного села. Втім, у більшості випадків, завідуюча ФАПом сама навідується до жителів

роботи, – ніде и гривні заробити... тож люди тягнуть селянського воза, як можуть, бо залишилися із своїми проблемами наодинці. Кожен викручується, як здужає. На одну пенсію в 900 гривень прожити важко, тому мають велику підмогу з власного городу та підсобного господарства. Є в селі також 6 тракторів, тож обробляти свої земельні наділи та допомагати односельцям, благо, теж є чим.

Завичай, чужій, незнайомій людині селяни розповідають про своє життя-буття досить обережно і неохоче, не поспішаючи вилити душу першому зустрічному. Але тут, у Кутинку, все інакше. Принаймні ті, кого ми зустрічали, щиро розповідали приїжджому журналісту і про своє село, і про життя, і про те, що наболіло. Ось, наприклад, корінна місцева жителька Надія Іванівна Дідух, 1937 року народження, повідала, що колись їхнє село знало і кращі часи. Була в них колгоспна бригада, діяла ферма неподалік, де вона сама працювала все життя: була і телятницею, і дояркою. Тоді й люди були зайняті роботою. А тепер від колгоспу та ферми – одні руїни залишилися... Добре, каже вона, що два роки тому хоч асфальтовану дорогу напововину в селі проклали, бо раніше тут була лише ґрунтовка: суцільні ями та багнюка. Розповіла Надія Іванівна і про чи не найбільшу проблему їхнього населеного пункту – відсутність у селі магазину. Точніше, магазин є, однак ось уже другий рік як не працює.

- Належить приміщення цієї крамниці Заріченській райспоживспілки, а останнім часом її орендував один із приватних підприємців, – каже моя співрозмовниця. – Але асортимент товарів у магазині був дуже

скудний, а потім цей торговельний заклад і взагалі перестав діяти. І, якщо молодші ще можуть собі раду дати: їздять за покупками і в Зарічне, і в Любешів, і в Кухче, то нам, літнім людям, вельми важко без свого магазину. Добре, що наші люди вийшли на трасу і домовилися із хлібопостачальниками, щоб вони, їдучи в Задовже, заїжджали і до нас, в Кутинок. То, дякуючи їм, хоч хліб сьогодні двічі на тиждень (у вівторок та суботу) завозять і продають з машини. Деякі продукти нам, теж по домовленості, по неділях завозять з волинського села Бережна Воля. Але ж не хлібом єдиним живе людина – треба й господарські товари, той же пральний порошок чи мило, одяг чи взуванку якусь... От і просимо, щоб у нашому селі відновили і відкрили магазин – для всіх жителів це було б великим полегшенням...

Сподіваємось, що ця головна проблема жителів Кутинка найближчим часом все ж вирішиться, і в селі знову запрацює магазин, в якому будуть усі товари першої необхідності, потрібні людям в побуті. Принаймні, хочеться щиро в це вірити... Не обминули того дня ми і фельдшерсько-акушерського пункту в сусідньому селі Задовже, завідуюча якого – Ірина Михайлівна Марчук (на фото) обслуговує і Кутинок, тож добре знає всіх його жителів. До цього медпункту часто заходять пацієнти із

зазначеного села. Втім, у більшості випадків, завідуюча ФАПом сама навідується до жителів Кутинка, особливо до хворих літніх людей або до маленьких дітей.

- Село, хоч і невелике, але гарне, спокійне, – говорить Ірина Михайлівна про Кутинок, – і живуть в ньому щирі, хороші люди. Більшість з них – похилого віку, але тішить також те, що в селі є і 7 сімей, в яких зростають діти-школярі. Зокрема, 2 родини мають по шестеро дітей. І це ще не межа, а отже, село має майбутнє...

Ось так і живуть у Кутинку: спокійно, без метушні та зайвих проблем. І хоч нині нелегко живеться всім селянам, а у таких маленьких населених пунктах, де немає ні свого магазину, школи, ФАПу тощо, й поготів, попри все – жителів Кутинка ці біди не ламають, а навпаки – роблять міцнішими. Тому й тримаються своєї землі, працюють на ній, не покладаючи рук, і вірять, що повноцінне життя колись ще оживе і в їхньому мальовничому куточку.

СЕРГІЙ ТИШКОВЕЦЬ